

טיב הקהילה

ב"ד

פר' תולדות
ב' כסלו תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הדרה"ג 4:11
מוצש"ק 4:24
ר"ת 6:03
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 7:55 | **סו"ת א' 9:04**
סוק"ש ב' 8:38 | **סו"ת ב' 9:33**
הומנים לפי שיעון חורף
 נ"ליון מס':
593

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בגנות המטילים דופי על הצדיקים

שיעינו בחטאו לא ימצאו בו שמץ של חטא, רק הרשעים בברותם אינם יכולים להבחין בין דבר למשנהו ומשום מה נדמה להם שיש בהליכותיו איזה דופי.

אין ברצוני להוכיח את הרשעים ההולכים בעקבותיו של עשיו, כי קרוב לודאי הוא שגם אם יש ביניהם כמה נבונים שיודו על האמת לא יבואו מכח טענה זו לידי תשובה. וגם אם יתיישו קצת ימשיכו כהרגלם באורח חייהם ר"ל. אולם דברינו מופנים למקצת מהחרדים לדבר ה' המחפים על מעשיהם של הרשעים, כי המציאות הוכיחה שהם עצמם נכשלים בכגון דא.

רואים אנו לפעמים אנשים המושמשים כמליצי ישר להרשעים, ותמיד מוצאים הם למודי זכות עליהם, הרואה סבור שמדובר באנשים צדיקים המבקשים להמליץ טוב על ישראל, אך פלא הוא שכאשר הללו מבחינים באיזה עוולה התלוי בקולרו של אחד מיראי ה' שאין דעתו שווה עמהם, מיד מרימים עליו קול צווחה, ואינם בושים לפרש את כוונתו להרע ח"ו. והעומד מן הצד משתומם לראות איך נאלמו פתאום כל האפשרויות להמליץ טוב עליו...

הרה"ג רבי אהרן קציןלנבונן זצ"ל כבר דיבר בשעתו על אלו המחפים על הרשעים, והביא סמוכין למעשיהם הנבזים מן התורה, (בפרשת שלח) שם רואים שאחר שהמרגלים הוציאו דיבתם על הארץ דברו כלב ויהושע את דבריהם והפליגו בשבח הארץ ובאמונת השי"ת, אך דבריהם נפלו על אוזניים ערלות, ובסיום דבריהם (שם יד, ט) בקשו העם לרגום את יהושע וכלב באבנים, כל חטאם היה שלא השתתפו בעצת המרגלים, ומיד כבר מצאו בהם פגם שכביכול חפצים להביא חלילה אסון על העם כולו, ומיד חרצו את דינם למיתה בסקילה ר"ל.

והנה בסופה של פרשה זו נמצאת פרשת המקושש, המקושש והנה בסופה של פרשה זו נמצאת פרשת המקושש, המקושש עשה עבירה שכבר התבאר שענישו מיתה, הוא חילל שבת, ואף על פי כן הניחוהו במשמר, ולא חרצו מיד את ידו, כי כשמדובר ברשע מניח היצר לדונו לכף זכות, אך את הצדיק אין היצר מניח שידונו אותו לכף זכות...

אבקשה נא מאלו שמוצאים תמיד דופי במעשיהם של היראים להתבונן בינם לבין עצמם על מה ולמה אינם יכולים למצוא עליהם זכות? הרי גם על הפוחזים ורקים הנכס מוצאים זכויות כרימון, וכולם גרועים היראים מהתינוקות שנשבו? ננים הדברים שעצם היותם תינוקות שנשבו הוא לימוד זכות על מעשיהם, אולם בסופו של דבר אי אפשר להכחיש העובדא שאלו החרדים לדבר ה' הינם קרובים אל השי"ת וחפצים לעשות את רצונו יותר מהשבויים הללו שאינם יודעים בין ימינם לשמאלם, ולמה קשה כל כך למצוא עליהם זכות?

אולי אחר שיתבוננו היטב בדבר יבואו לידי הכרה שעיקר הגורם לכך הוא, כי אלו היראים 'מחייבים' אותם! כלומר, הליכותיהם מוכיחים שביכולתו של העובד ה' להתנזר מאורח חיים של 'פשרות' בכמה וכמה תחומים הנוגעים לעניני העבודה, ולכן הם לצנינים באלו החפצים בחיים המבוסס על פשרות. ואם כדברינו כן הוא, עליהם לכופ את יצרים ולמצוא תמיד מקום לזכות...

וַיֹּאמֶר הָכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעָמִים אֶת בְּכָרְתִּי לָקַח וְהִנֵּה עֲתָה לָקַח

בְּרַבְתִּי (כו, לו)

דברים אלו הטיל עשיו דופי במעשיו של יעקב, לטענתו לא התנהג יעקב כדבעי, הוא גזל כביכול את הבכורה וגם את הברכות. כשנבוא לעיין בטענתו ודאי יתמהו עליו, וכי הוא גזל ממך את הבכורה? הלא אתה בעצמך הסכמת על כך, גם את הברכות לא גזל, שהרי בדין הוא ראוי להם מאחר שזכותם תלויה בבכורה. אך ביותר יתמהו מי הוא זה הטוען על אי ישרו של יעקב, אין זה כי אם עשיו, זה הרגיל לעבור על כל החמורות שבתורה, אינו גזל רק בכורה או ברכה, גזל נפשות ממש ר"ל, הורגם או מחטיאם, הוא זה שמצא דופי בצדיקותו של יעקב...

משל למה הדבר דומה, לסוחר שנדד מעירו למרחקים לעיירה גדולה שבו היה אמור להתקיים יום השוק, וצרוו כספו באמתחתו, בהיותו על אם הדרכים פגש בו גזלן ובידו רובה, הלה איים על הסוחר שאם לא יניח לפניו את צרוו כספו יורה עליו חצוי ומיתו, וירא הסוחר לנפשו והוציא את צרוו ומסרו להגזלן.

תוך כדי מטירה אמר הסוחר להגזלן: הנה, בזה הצרוו מונחים הרבה מעות שאינם שלי כלל, והם שייכים לבני עירתי היודעים שהנני סוחר ממוחל, ונתנו בי את אימונם, והפקידו אצלי את ממונם כדי שאעסוק במשא ומתן, ולהתחלק אחר כך ברווחים. והנה כעת כשאחזור לביתי בחזרה, ויראו אותי המשקיעים הרי ישאלו אותי על דבר המסחר שהעלתי בחכתי, ואז אצטרך לומר להם את האמת שצרוו כספם נגזל בהיותי על אם הדרכים, ומובן מאליו שהם לא יאמינו לי, וישאגו עלי בקולי קולות שאני הוא זה שגנבתי את מעט כספם שצברו, על כך למען יאמינו בי אבקש ממך שתכוון את הרובה מול מעילי שאפרוס לפניך ותריק בו את חיציקי, ובכך אוכל להוכיח להם שהצדק עמדי, ואספר להם שאיימת עלי באלו החיצים ובליבת ברירה מסרתי את הצרוו שהיה באמתחתי.

ניאות הגזלן להטיב עם מטיבו ומילא אחר בקשתו, הסוחר פרס את מעילו והגזלן נתן בו את אותותיו, ואת רוב חיציו כילה בתוכו. אחר שכבר העיד המעיל על אמימת הדברים ביקש הסוחר להעמיד את הדברים על פי שני עדים וביקש להגזלן שיאיל בטובו לכלות זעם החיצים גם על כובוע העליון, וגם לזאת ניאות הגזלן וירק בו איזה חיצים, וכשהעיר הסוחר שמן הראוי להוסיף בו עוד איזה חיצים התנצל הגזלן ואמר שתמו כל חיציו.

אז גילה הסוחר את נחת זרועו והפיל את הגזלן והיכה אותו כדי רשעתו, והוציא מחיקו את כל הכסף שגזל ע"י אימת החיצים, ויקם ויברח לא לפני שהשמיע הגזלן באזניו קול מחאה וזעקה על רוע מעלליו...

כאותו גזלן נדמה עשיו, הוא זה העושה כל העולה על דעתו, וכשמוצא איזה דופי ביעקב מיד מרים שאגת געוואלד!

זוהי הנהגת כל הרשעים, הם עצמם אינם בוהלים בשום דבר עוון, אך כשהצדיק נכשל באיזה דבר שלפי דעתם נחשב הדבר לעוון מיד מרימים עליו קול שאגה, ומבזים אותו על מעשהו, ולרוב אחר

טיב המערכת

עושים חסד ואמת

סיפר מורנו הרב שליט"א: לפני למעלה מארבעים שנה הופיע בביתי מיד והקדיש את זמנו לתורה ולתפילה, ועכשיו הוא אומר שאביו אמר להופיע בארלק למשך כמה ימים ואמרו לבקר בהרבה מקומות הקדושים וסודע לזה שאביו יחפץ שהוא יתלווה אליו לסעודתו, והיות שהוא היה יושב ושוקד על תלמודו באהלה של תורת העדיף להמשיך ללמוד ולוותר על הטויל, אך אביו היה אדם פשוט ולא היה מבין זאת ואולי אף היה נפע על כן הוא בא אלי ושאלתי בפני האם סן הראוי שיסרב לרצון אביו, או שמא עליו למעט מתלמודו כדי לכבד את אביו?

הצעתי לבחור שיפנה עם השאלה אל ראש הישיבה דאז הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל, והתשובה המפליאה של ר' חיים הייתה: עליך לכבד את אביך כפי שהיית סוכד את אחד הגדולים בארץ, אילו זכית ואומרים לך שאותו גאון יתארח בביתך, בוודאי תכון כמה ימים קודם בואו את כל צרכיך, ובעת שהיית בביתך תתרוצץ כדי לספק את כל צרכיך, ולא תחנן עד שתדע שהוא מרוצה כך בדיק עליך לכבד את אביך ועליך לסגור את הגמרא משך אותה תקופה ולהתלוות אליו, ואל תחוש לביטולה של תורה, שהרי על כגון זה אמרו חז"ל 'ביטולה זוהי קיומה'.

יאהב יצחק את עשיו... ורבקה אוהבת את יעקב, וכשיצחק רצה לברך את עשיו דאגה רבקה שהברכות יגיעו ליעקב, יעקב אמנם פחד לשקר ולהתחזות לאחיו, אך נודדו במצוות כיבדו אם יעוה בני שמע בקולי, ויעקב סבטל את דעתו ואת פחדיו ועושה בדיק כפי שאמו מצוה אותו, ולמרות שבאותו זמן הוא כבר היה בן ששים ושלוש שנים והיה כבר 'בעל השגות' בכל זאת הוא ביטל את דעתו לדעת אמו וכך הוא זוכה בברכות זוהי המחשה למצוות כיבדו הורים שגם כאשר האדם הוא כבר בר דעת ואפילו כבר אבא או סבא בעצמו, עדיין עליו לכבד את הוריו, וע"י כיבדו אב ואם זוכים בכל הברכות ובפרט בלמען יאריכון ימך'.

(עם טיב העדה-תולדות)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

ההליכה בדרכי האבות

וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אבותם אביו ויסתמים פלשתים אדרי מות אבתם

ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו: (בראשית כ"ט)

מעשה אבות סימן לבנים
כשמתבוננים במקרא שלפנינו מתעוררת לכאורה תמיהה, על מה ולמה ראה יצחק לנכח לקרוא את הבארות באותן השמות שקרא להן אביו, כי הדעת נותנת שלא נזכרו אברהם אבינו לעניים ומעשים כשקרא את השמות להבארות, אלא היה זה מדרכו של עולם, לתת שמות לשם סימן בעלמא, ולמה אם כן הקפיד יצחק להמשיך דוקא באותן השמות שקרא להן אביהם? כדי ליישב הדברים אמתק את דבריו של רבינו בחיי ז"ל: "גידי הכתוב כי מתוך הקנאה שנתקנאו בו פלשתים שתמו כל הבארות אשר חפרו בימי אברהם אביו, כדי שלא יוכל יצחק להועיל עצמו בהן ולהשקות זרעיתו ומקנאו, וא"כ נתגבר יצחק ויחפר אותן וקרא להן כשמות אשר קרא להן אביו, ועשה כן לכבוד אביו. וממה שהתורה הודיעה זה נראה שנחשב לו לזכות ויש בזה התעוררות, וק"ו שאל ישנה אדם מדרך אבותיו, שהרי יצחק אפילו שמות הבארות שקרא אותן אביו לא רצה לשנותן, וזה ק"ו לדרכי האבות ומנהגותיהם ומוסר שלהם, ואולי מפני זה לא נשתנה שמו כמו שאר האבות וזו מדה כנגד מדה, כן פירש הגאון ז"ל עכ"ל.

מנהג אבותינו בירידה
מתוך דבריו אנו רואים עד היכן נגע ענין ההליכה בדרכי האבות אצל יצחק אביו, יצחק הלוא היה הראשון שהלך בדרכי האבות, הוא זה שחידש המושג על ידי שהמשיך במסורת אביו אברהם, והחזיר את המושג בזרוע אחריו, ועל כן היה עליו להוכיח בהליכותיו במה יצק האדם את אורחותיו שלא יסוט מדרכי אבותיו, לכן לא שנית בשום דבר מדרכי אבותיו, ואפילו מהדברים שלכאורה אינם קשורים לענין העבודה. וזהו בקיש ללמד לדורותיו שגם הם לא יבדילו בין הדברים הנוגעים לעבודת ה' לבין עניני החולין, וכל הליכותיהם בלי יוצא מן הכלל יהיו מושתתין על פי הליכותיהם של אבותיהם, כי אם יבואו להבדיל בין חול לקודש עלולים הם לסטות גם בהליכות של קודש, כי ישנם הליכות שמחמת קוצר דעתינו הם נראים לעין רק כענין של חולין, אולם לאמיתו של דבר יש בהם ענין נשגב וקדוש, והמשנה אותם הוא סוטה מדרכי אבותיו בלא ידיעה, על כן תיקן יצחק אביו שלא לשנות דבר מכל מה שראינו אצל אבותינו, ורק על ידי זה אנו מובטחים שמנהג אבותינו בירידה.

ואכן רואים אנו שבני ישראל היו זהירים במנהג אבותיהם בכל הליכותיהם, וכמו שאמר חז"ל בכמה מקומות, שאבותינו במצרים נגאלו בזכות שנתבדלו מן המצריים בלשונם, ובמלבושיהם, ובשמותיהם. ואף שאין אלו הדברים נוגעים בדיני התורה ממש, מכל מקום ראו לנכון להרגיל עצמם גם בהליכות אלו ולא לשנותם כלל.

מסורת אבות כתרס בפני הפורעניות
במדרש רבא (סח אות כ) בתו"ד: אמר ר' אבא בר כהנא לא עמדו פילוסופין בעולם כבלעם בן בעור וכאגמזוס הגרדי, נתכנסו כל עכו"ם אצלו, אמרו לו תאמר ילדנו ליזדוג לאומה זו, אמר לכו וחזרו על בתי כנסיות ובתי מדרשות ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפין בקולן, אין אתם יכולים להזדוג להן, שכן הבטיחו אביהן הקול קול יעקב, בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות ובתי מדרשות אין הידיים ידי עשו, עכ"ל.
וידוע מכתבו של מן הגר"ח זאנענפילד זצ"ל משנת תרפ"ד המצורף לה'כ"ו של ה'הד"ץ, ובתו"ד כתב בזה"ל: ויכבר גליתי דעתי שיש הרבה לתלות כל עניני צערן של ישראל, בכל מקומות מושבותיהם על ביטול תשב"ר מחינוך הישן, וע"כ צריך להתחזק בזה, וכל זמן שקולו של יעקב מצפצף בבתי מדרשות, אין הידיים של עשו שולטות, בפרט בזמננו אלה אשר צריכים אנו לרחמים גדולים, השי"ת ישמור שארית ישראל'.

מסורת אבות ע"י העמידה בפרץ
לאור דבריו על נחיצות ההליכה בדרכי האבות, ועל היותה כתרס בפני הפורעניות, אי אפשר שלא להזהיר על התפתחות הטכנולוגיה בימינו, מאחר שזוהי סכנה איומה על המשך הצביון של היהדות בדורנו ובדורות הבאים. ובתחילה אפתח בשבחן של ישראל קדושים, ואעיד על כל הקהילות הקדושות שכבר נמנו לדבר מצוה לגדוד גדרים ולעמוד בפרץ, וקבלו עליהם כל בני הקהילות שאלו שאין להם צורך להשתמש עם הכלים הטכנולוגיים יתנצו מהם כליל. ובנוסף תיקנו תיקון גדול שגם אלו שפרנסתם תלויה בכלים טכנולוגיים שונים לא יצטרכו להיפגע מזוהמתם, כי המציאו תוכניות שונות החסומים מזוהמת הרחוב, ובכך זכו לעמוד בפני הגל הכבד שהתרוזם בתוך ים הנסיונות, שלפניו לא היה כן, ובקשה לעקור כל חלקה טובה בישראל.
אולם עלינו להיות מודע לדברי העסקנים שעמלו רבות כדי לבנות את החומה, המה מעידים שגל כבד זה מעיד שפעמי הגואל הם קרובים מאד, כי מאז היותנו לעם הנבחר לא היינו מתמודדים עם נסיון גורא כזה, אין זה כי אם הוכחה שהסטרא אחרא מרגישה כי סופה קרובה, ועל כן היא מנסה בכל כוחה לכבוש שוב את הצד הקדושה, ומביאה בכנפיה גלים קשים מנשוא שיש בהם בכדי להשמיד ולכלות כל חלקה טובה. ועל כן גם אם רואה היצר שהעמידו חומה בצורה מול מזימותיו, אינו מתיאש מלשקוד על שמרו, ומנסה בכל כוחו למצוא סדקים בתוך החומה, כדי לחדור שוב ולטמא נפשות ישראל. בנוסף מנסה לעטר את מזימותיו במסוה, וממציא מכשירים אחרים שעדיין לא עמדו על מהותם, ועד שמספיקים לעמוד על מהותם עושה רווחים בשריפת נשמות טהורות ר"ל. על כן עלינו להיות מן הזריזים המתרחקים מכל המכשירים הדיגיטליים החדשים, כל עוד שהעסקנים העוסקים בתחום זה אינם מסכימים להכשירים.

וכבר התירע רבינו ששליט"א בעמוד רבבות ע"פ כינוי השבת (אייר תשפ"א) שהאחריות מוטלת גם על אלו שמעו להם היתר להחזיק כלים מפותקים מסיבות הנחוצות להם, ועליהם להחזיקם רק בצנעה. ודימה הדבר להאכול ביה"כ בצוואת הרופא, שעושה זאת בצניעה.
מסופר על הגה"צ רבי שריה דבליצקי זצ"ל, שנשאל אם מותר לדבר לשון הרע על אחד המחזיק כלי מפותק [על סמך הכרעתו של ה'פ"ח חיים' בכלל ד ה'ח], והשיב לאיסור, כי יש לחוש שמא אינו יודע חומרת הדברים. אולם מאידך עלינו לחוש שהוא בגדר עובר על דברי חכמים, כי כל גדולי זמנינו הודו עליהם לאיסור, ולכן אין לצרפו למנין. הרי לנו השקפה של אדם גדול בחומרת הדברים, לדעתו גם אם יש פתח לדון את המחזיק בכלי מפותק לך זכות, מ"מ למנין אסור לצרפו...
והקב"ה יעזור שנוכל לקיים המקרא שכתוב (שיר השירים א, ח) צאי לך בעקבי הצאן, ורעי את גדיותיך על משכנת הרועים.

נאיזה מקום יוכל להפסיק ובאיזה מקום לא יפסיק (המשך)

א. באלו דברים, מפסיק אפילו באמצע הפסקה: **לקדיש**, היינו לאמן יש"ר עד עלמאי, ולא יאמר יתברך [אפילו בין הפרקים], ויענה אמן אחר דאמירן בעלמא, אבל על תתקבל, היא שלמא, עושה שלום לא יענה אמן, כי אינו אלא מנהג (סי סי ס"ג ומ"ב סקי"ו ושה"צ סק"ג).

ב. וי"א דיענה עד יתברך ועד בכלל, וישמע מהש"ץ עד ואמרו אמן, ויענה אמן, כי יש מחלוקת אם חייב לומר כל הנוסחא מיתברך ואילך, לכן אין להפסיק באמירתו במקום שאסור להפסיק, ומכל מקום תיבת יתברך צריך לומר מטעם שנתבאר (שירי הרב סיח).

ג. וי"א דלפי דברי הא"י ז"ל בשער הכוננות צריך לענות עד דאמירן בעלמא שהם כ"ח תיבות ולא פחות, ואין לחלק בין קריאת שמע וברכותיה למקום אחר (ס"ח אות י"ב).

ד. עפ"י הקבלה יש חיוב לענות ה' אמינם בכל קדיש, וע"כ מותר להפסיק לענות עד ה' אמינם, א' אחר שמ"י רבא, ב' ויקרב משיחה, ג' ובזמן קריב ואמרו אמן, ד' בריך הוא, ה' דאמירן בעלמא ואמרו אמן (ס"ח אות י"ג).

ה. **לקדושה**, ויאמר רק קדוש ובורן, וזהו עיקר הקדושה, ולא יאמר ימלך, וכ"ש שלא יאמר נקדש ונקיטן, וכן לא יאמר שאר דברים שמוסיפין בשבת, וכל זה לא יאמר אפילו הוא נמצא בין הפרקים (סי ומ"ב סקי"ו).

ו. ולא יאמר פסוק ימלך, מפני כי פסוק ימלך אין אומרים המלאכים ואינו מעיקר הקדושה, ולכן בקדושה של יצר אין אומרים פסוק ימלך, מפני שאין אנו מזכירין אלא שבת שאומרים המלאכים, וימלך ישראל אומרים אותו, על כן אין מקום לאמרו בקדושה של יצר (ש"ת רב פנעלים ח"ד סי' ד').

ז. אולם ע"פ כוננות של רבינו הא"י ז"ל נראה, כי פסוק ימלך הוא סיום כוננות של שני פסוקים קדוש ובורן, ומשמע דשלושה פסוקים הנזכרים שייכי אהרדי, וכיון דענה קדוש ובורן צריך שיענה גם פסוק ימלך, ולכן יאמר פסוק ימלך בהרהור הלב (ש"ת רב פנעלים ח"ד סי' ד').

ח. וי"א דשמע ישראל שאומרים בקדושת כתר יענה, כיון שכולם מקבילים עליהם עול מלכות שמים, ויענה עד אחד (מורה"ש סי' ט).

ט. השומע קדושה במקום שאסור לו להפסיק, ישתוק בעת אמירת הפסוקים קדוש ובורן בלבד, אבל בעת אמירת נקדישך, או בקול וכדו, אינו צריך לשתוק (ה"א סי' ס"ח).

י. **למנוח**, ועונה ברוך ה' המבורך לעולם ועד, ולא יאמר יתברך וישתבח כו' (סי ומ"ב סקי"ח).

יא. בברכת התורה, יענה ברוך ה' המבורך לעולם ועד, וגם אמן על סוף הברכה, ויש מפסקין באמן זה, ובין הפרקים יש להקל (מ"ב סקי"ח).

יב. **למדינה**, אבל לא יאמר אלא תיבת מדינה בלבד, פי' שיאמר מדינה אנתנו לך, ולא כל המדינה דרבנן דה"ל הפסקה גדולה, וה"ה בין הפרקים (סי ומ"ב סקי"ט).

יג. אמן שענין אחר ברכת הא-ל הקדוש שהוא סיום ג' ברכות ראשונות, ואחר שומע תפילה שהוא סיום ברכות האמצעיות יש לו דין קדושה, ויוכל לענות אותם בקריאת שמע (סי ומ"ב סקי"ט).

יד. אבל אמן שאחר סיום ברכת שים שלום, אף שהוא סיום כל ה"ח ברכות, הסכימו הרבה אחרונים דלא יענה באמצע קריאת שמע (מ"ב סקי"א).

טו. והטעם שמפסיק לכל אלו הוא, דאם פוסק לשאול מפני כבוד בשר דם ק"ו מפני כבוד הקדוש ברוך הוא (מ"ב סקי"ט).

טז. ומ"ה נראה, דאם שמע קול רעמים יפסיק ויברך, דהוי מצוה עוברת, ויש חולקין בזה, דכיון שהוא עוסק בשבחו של מקום אין לו לפסוק בשביל שבח אחר, ולא דמי לכל הני דהוי דבר שבקדושה, ולכן אם שמע באמצע אין לו לברך עליהן, אלא אם כן שמע אותן בין הפרקים (מ"ב סקי"ט).

יז. בברכות קצרות אסור להפסיק באמצע אפילו לאמן יש"ר וקדושה, והטעם, דע"י ההפסק לא יוכל להתברך הסוף ברכה להשם ומלכות שאמר (ב"ה"ל ד"ה לקדיש).

יח. ופשוט דלפ"ז אפילו בברכה ארוכה דאמירן שמפסיק, אם אירע לו זה אחר שאמר סוף הברכה ברוך אתה ה', יזרזר מלהפסיק לשום דבר, ולענין דיעבד צ"ע אם צריך לחזור לראש (ב"ה"ל ד"ה לקדיש).

יט. כשאומר תחנונים פוסק כדי לענות כל הדברים שנוכחו לעיל, וימירי בתחנונים הרגיל לומר בסוף סיום תפילת השמנה עשרה, אבל שאר אמינם לא יפסוק כדי לאומרום באמצע התחנונים (סי ומ"ב סקי"ט).

כ. וכ"ש שפוסק בכל אלו בפסוקי דזמורה (מ"ב סקי"ט).

כא. אבל כשאומר שאר תחנונים צריך להפסיק לכל אמן (מ"ב סקי"ט).

טיב התחזקות
טיב התחזקות
תורה / שמחה / כיבוד אב / חסד / יענים / שלום
עבודת הש"ת ב' מרכיבים / מקומות הקדושים ב' מרכיבים
הי"ש הכל והודאה הי"ש
נודע להשיג בחינותי ספרים הפתוחות
הפצת יצירות ספרים כותבילת היד יצחק פרידלן 03-6894414

הגה"צ רבי אהרן קוטלר זצוק"ל

ויהי בימי הרס עולם, בעת ששה פזורה ישראל נתונה למכים בכל מקום, ואחינו בית ישראל נתונים בצרה ובשביה בתקופת השואה האיומה. יהודים רבים בפולניה הכבושה הבריוח את הגבול אל תוככי רוסיה הענקית, בהימלטם על נפשם מן האש והגופרית שבחזית הלחימה, ולהינצל מן החיה הנאצית האכזרית ששיחרה בכל נפשה לטרף יהודי.

לרגל יומא דהילולא של מרן הגה"צ רבי אהרן בן

ה"ד שניאור זלמן קוטלר זצוק"ל, בעל "משנת אהרן", ראש ישיבת לייקוואד, שחל בשבתא קדישא

תרח"ב (ב' כסלו תשנ"ג). - נבואה נא בזה בגילויך טיב

המעשיות שסיפר רבינו הגה"צ שליט"א אודותיו,

מתוך טיב השיחות וטיב הספרים הרבים.

ויהא רעווא שיפעלו מעשיות הללו את פעולתם

לשבות, להחזיק בשולל גלימת קדשו של בעל

הדילולא, באהבת התורה ושקידתה בכל לב ונפש,

ובהרצפת תורה ויראה, כאוות נפשו כל ימי חייו,

להגדיל תורה ולהאדירה!

המשתוללת בעוז הגיעה שמועה קשה, שהגרמנים הרשעים שועטים בצבא רב פנימה אל ליטא, ועל היהודים לעשות את כל אשר בכוחם כדי להינצל מציפורניהם האכזריות.

רבי אהרן החליט תיכף להבריח עם משפחתו את הגבול מיידית אל רוסיה! כאשר מצויים ועומדים אנו מפי ילדיו על שמירת החיים, ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (דברים ט, טו), וכל התורה כולה מלבד שלושת עבירות החמורות נדחית מפני פיקוח נפש! - וכשמם שכל פעולה בימי חייו היה עושה ופועל על פי דת של תורה ורצון הש"ת בלבד, גם כאן יצא בחירוף נפש לקיום המצוה: יעבור [את הגבול] ואל יהרג!

באישון לילה חשון נחפזו להם הרב ובני ביתו במהירות לעבר הגבול, כדי להספיק לעבור את הסכנה הגדולה בחסות החשכה. שכן לאור יום היתה הסכנה כפולה ומכופלת, הגבולות שרצו אלפי חיילים נוקשים, ופטרולים בלשו ובדקו היטב בכל פינה כדי לתפוס את מבריחי הגבול!

בסייעתא דשמיא גדולה הצליחו להבריח את הגבול בשלום, ולאחר שעברו את מקומות הסכנה הגיעו לרוסיה, שם באותה תקופה לא הגיעה עדיין המלחמה, והיתה להם נפשם לשלל.

ברם בראש עקא, מחמת הבהלה והחיפזון של מברחי הגבולות גילו פתאום שהטלית ותפילין של הרב נשארו מאחור בעיירה הפולנית הסמוכה מעבר לגבול...

הרב שקל בדעתו והגיע להחלטה שיהודי לא יכול להישאר ח"ו בלא טלית ותפילין, ויש לחזור ולקפץ... מהרה בחזרה פולנייה, לתפוס את הטלית ותפילין, ולחזור מיידית לרוסיה!

בחפשו כן בחיפזון ובהלה אחר פתח הצלה, ראה פתאום לפניו פתח בית קטן וצדדי שמוזהה קטנה בפתחו, משמע כאן דר איש יהודי! הוא נקש קלות בדלת, וביקש והתחנן על נפשו להתחבא ולהסתור בביתם ליום אחד בלבד עד רדת הלילה. הוא כמובן נענה בחיוב, כטבעם של ישראל קדושים רחמינים בני רחמינים, וחמק חרש פנימה אל הבית, לא לפני שבדקו היטב שאין איש רואה בכניסתו אל הבית, שם נמצא עבורו מקום מסתור מוחבא היטב, מוכן לכל צרה שלא תבוא.

בהיותו שמה בביתו של היהודי ועמד על טיבו, גילה שמדובר באיש בור ועם הארץ שכנראה מעולם לא פתח ספר יהודי, ולא קיבל שום חינוך לתורה ויהדות, ומלבד עצם הדבר שהוא יהודי עם כמה מצוות יסודיות לא ידע מאומה. היהודי מצינו כיבד מאוד את הרב הגדול שהתארח בביתו, ונפתחה ביניהם שיחה ידידותית, שעד מהרה הפכה לשיחת חברים אהבים. כטבעם של שני יהודים שבהתבררותם יחדיו חל שם שמים ביניהם, כנודע מאמר הצדיקים [מטו בה משמיה דמון היהודי הקדוש זצוק"ל מפשיסחא], על מנהג המדפיסים בסידורים, מחמת קדושת השם, לכתוב במקום שם הו"ה" ב"ה שתי אותיות י' יחידו לסימן. - שנרמז בזה שכמצדדים יחידו י"ד [יהודי] אחד עם עוד י"ד, לעמוד שניהם הכן זה לצד זה, תיכף חל עליהם שם שמים!

תוך כדי שיחתם הנעימה, שואל ר' אהרן את היהודי: און תפילין האט איהר שוין גלייענט היינט? [תפילין כבר הנחת

היום?]. וואס איז דאס? [מה זה?]. - מתעניין היהודי ברוב בערות. שמח ר' אהרן מאוד על המצוה שהתגלגלה לידו, לזכות איש יהודי במצות התפילין הקדושים, והחל להסביר לו בניחותא את גודל חשיבות המצוה, שהיא אחת מן האותות שכרת הש"ת בינו לבין איש ישראל, כדוגמת השבת קודש וברית המילה, והארץ עימו בזה באהבים. עד שלבסוף נעמד היהודי בדחילו ורחימו לקיים לראשונה בחייו את מצות הנחת תפילין בעזרתו של הצדיק.

עם רדת הלילה במעבה החשכה, שהתגברה יותר בעקבות ההאפלה שבמלחמה כדי שלא יכירו המטוסים המפציצים מלמעלה היכן הוא מקום ישוב, יצא ר' אהרן שוב בלב מלא תפילה ותחנונים לפני 'שומר עמו ישראל לעד', ובחזדי שמים צלח שוב את הגבול אל תוככי רוסיה, שם מצא את זוגות הרבנית [בתו של מרן הגאון ר' איסר זלמן מלצר זצוק"ל] ואת בנו [הגאון ר' שניאור קוטלר זצוק"ל] בריאים ושלמים, וזכו להינצל מגיא התופת בניסים רבבין.

והנה כעבור חמש שנים, לילה אחד בעלות רבי אהרן על יצועו לשנתו, והנה רואה הוא בחלומו את אותו יהודי שפרש עליו את חסותו בפולין. האיש נישא אליו ושאל: רבי, איהר קענט מיר? [התכריזי?].

א'ווארע! [בוודאי!] ענה ר' אהרן בפנים צוהלות, הלא אתה הצלתני באותו יום שחור...

תדע לך, סיפר האיש, שכיום עזבתני את ארץ החיים והגעתי אל עולם האמת, ובשמך יצאתי דין וחשבון בפני בית דין של מעלה, חיפשתי ונחנתי במעשי הדק היטב וכמעט שלא מצאנו בי כלום, והיה מצבי קשה עד מאוד, כשהכף נוטה לחובות קשים וכבדים רח"ל. - אך לפתע הופיע 'מלאך מליץ אֶחָד מִן אֱלֹהִי' (איוב לג, כג), ונעמד להלחי בעדי 'לְהַגִּיד לְאָזְנֵם יְשׁוּרָה' (שם). הלא הוא אותו מלאך שנברא ממצות הנחת תפילין היחידה שהנחת בימי חיי, באותו יום שזכיתי לארח אותך בביתי.

המלאך הק' נעמד לטעון בלהט להפך בזכותי מכוח אותה מצוה רבה ויקרה, כאשר נודע שיטת הפוסקים שאף בהנחת תפילין פעם אחת בימי חייו כבר יצא מכלל 'קרקפתא דלא מנח תפילין', שעליהם אמרו ב"פ דראש השנה (זי) שהם 'יורדין לגיהנם ונידונין בה' י"ב חודש, ולאחר י"ב חודש גופו כלה, ונשמתו נשרפת, ורוח מפוזרת תחת כפות רגלי צדיקים', רחמנא לישובן. - ובזכות אותה הנחת תפילין 'חד פעמית' כבר יצא מכלל 'פושעי ישראל בגופך' (עי"ש), והרי הוא בכלל קרקפתא דמנח תפילין!

ובכן נתקבלו דברי מלאך המליץ לפני כיסא הכבוד, 'וְיִחַןּוּ וְיִאָמְרוּ פְדֵעוּהוּ מִדְרַת שְׁחַת קַפְתָּאֵי לְפָרִי' (איוב כד, ט), וזכיתי בכוח אותה מצוה לחיי עולם הבא.

עתה, סיים היהודי, בזכות שאירחתי אותך בביתי וסיכנתי בעצמי בשביל

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'תפילת נעילה'

זו הפעם הרביעית ברציפות שהרכב נכנס ויוצא מהמוסך על אותה תקלה בדיק. נדלקת נורת אזהרה תוך כדי נסיעה וברגע שאני עוצר הרכב נעל. לא דלתות הרכב נעולות כי אם ההגה, הגז והבולמים. כל המערכות נעולות ללא כל אפשרות להניע את הרכב. בפעם הרביעית הגעתי למוסך ומנהל המוסך קיבל את פני עם חיוך מאוץ לאורך המוסך: 'הפעם עלינו סוף סוף על מקור התקלה שגרם לרכב להיעלם!!!' שאלתי: 'אתה בטוח? כי אני נוטע כעת מכאן לרבי שמעון בר יוחאי ואם יש תקלה תאלצו להגיע עד לצפון על מנת להלך אותי!!!'

אבל מנהל המוסך עם חיוך גדול על פניו הסביר שהפעם הם באמת באמת עלו על סיבת התקלה ואני יכול לנסוע גם ללבנון מצדו בלב שקט ורגוע לחלוטין. התקשרתי לשני חברים ויצאנו יחדיו מידונה. והייתה התקלה לפלא. אכן הרכב נוסע והמנורה לא נדלקת. פקק תנועה העיקר על הדרך אך כמי שבשילי הצפון נהירים לי ככף ידי יודתני עם הג'יפ לשטח ועקפתי את הפקק דרך השטח, אלא שלקראת סוף העקיפה נדלקה הנורה ועתה ידעתי שאם אני עוצר הרכב נעל בשטח והחילוץ לא קל בכלל.

המשכתי בדרך לא דרך עד לכביש הראשי שם עם העצירה נעל הרכב. הנעילה גורמת שאי אפשר לגרום את הרכב מכיוון שהגלגלים נעלים אף הם. התקשרתי למנהל המוסך הנכון שהתנצל מאה פעמים ואמר שאקח מוגינת ורכב שכור או כל דבר שארצה על חשבון המוסך ואת הרכב יבואו לחלץ.

התקשרתי לחברות מוניות, אך נעניתי בשלילה מכיוון שהייתי באמצע שום מקום ואף אחד לא רצה להגיע. כמוצא אחרון התקשרתי לחבר שמנהל חברת נהגים בעיר מגורי, הוא הכניס הודעה בטלפון עם המיקום שבו אנו תקועים. לא חלפו שתי דקות והתקשר נהג שהוא במרחק עשר דקות ממני. הנהג הגיע מרוגש וסיפר שהוא רק חודש בתחום וקיבל בבוקר נסיעה מבני ברק לטבריה, אך מכיוון שלא רצה לחזור ריק כדי שישתלם לו הנסיעה, התעכב זמן מה עד שהתקבלה בקשה לאיסוף משלוח קטן מהצפון לבני ברק, והנה עתה הגיע לו נסיעה שווה... הוא לקח אותנו למירון משם הביתה וכמובן שילמנו לו בעין יפה ויותר ממה שהוא ביקש אפילו כמה כסף לדרוש לא ידע מרוב שהוא ירוק בתחום. הוא התנצל ואמר שמה הפתולות שלו לפרנסה נעבור תקעו את הרכב שוב...

למחרת הגיעו המומחים של החברה לשחרר את הרכב מנעילה וגררו את הרכב, אשתדל לעדכן בהתפתחויות... בעל המעשה: 1.

הפעונית לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזמן לשלוח א' ר' שפחה ספואלס כפס: 0526517922 o.y.wines@gmail.com

שמירתך, קיבלתי רשות לבוא להודות לך על החסד הגדול שעשית עם נשמת! ויחד עם זאת, להודיעך שתדע נאמנה עד היכן מגעת זכותך הגדולה על כל נשמה תועה שהתקרב, אפילו בקירוב מצוה אותי! כאשר הצלת אותי בהנחת תפילין אחת משאל תחתית ואבדתי הנשמה! - ומכאן תדע להעריך ולהוקיר את מפעלך הגדול בקירוב לב רחוקים, ובהרצפת תורה בישראל!

כשהיה רבי אהרן הצדיק מספר טיב מעשה זה בפני סגל תלמידיו, היה מפטיח בחייו: ראו נא ראו עד היכן מכוננים חשבונות בעל הרחמים ב"ה, גנה אני חשבתי לתומי שהסתננתני בנפשי כדי להציל את התפילין עבורי... אך חשבון שמים הרחיק לכת

להביא את התפילין הללו | הפשך בעמוד הבא <

בשביל הצלת נשמה של יהודי אחר לגמרי... כדי לזכות אותי בזכות המסירות נפש לתפילין, להציל נשמת ישראל קודש מאבדון עולם! מוראדיג!!!

[שיחת קודש למתחזקים - תוכנה תשל"ה]

• § § •

הגה"צ רבי אהרן קוטלר זצוק"ל, מקים עולה של תורה באמריקה, נודע בגודל מסירות נפשו לביסוס עולם התורה והרבצתה על פני תבל. עוד בימים שלפני השואה כבהנו פאר ברבנות העיר 'קלצק' בפולין של מעלה, ובהנהגת הישיבה הגדולה שם, ואחר כך בעלותו אל מדבר שממה הרוחני שבארצות הברית בדור שלאחר החורבן. הוא לא הסתפק בדברים קטנים, ובסידור ישיבה לעצמו... למסור בה שיעורים לתלמידים, רק רצון שמים של מעלה להרבות תורה לשמה בער כאש בלבבו, להגדיל תורה ולהאדירה. בעמל מפרך טרח והתייעג עד שזכה להקים ממלכת שלמה, ממלכת התורה בעיר התורה "לייקווד" שבני גרסי ארה"ב, ומגדול זה הזריח את אור התורה אל כל רחבי אמריקה החומרנית.

מוסדות תורה ענקיים שכאלו בנויים ומושתתים על לב נדיבים ונגידים יקרים, חבר נאמנים משלומי אמוני ישראל, שזכו להאיר את לבבם בהכרת ערך העליון של החזקת תורת ה' והפצתה, ומזוילים מכיסם הון עתק בסכומים גדולים הנצרכים להרמת קרן התורה.

להחזקת המפעל הענק של ישיבת לייקווד, נוהגים המנהלים להביא אל הישיבה מפעם מפעם אחד מן הגבירים התורמים החשובים, כדי שיראה וייווכח במו עיניו במה דברים אמורים. בחורי הישיבה ואברכים כבר מורגלים לראות מדי פעם 'נגיד' אורח, אחד מפרנסי הישיבה, המטייל בצוותא עם ראשי הישיבה בין היכלות התורה, ומקבל הסבר מפורט על הבניינים הרבים המתנוססים לשם ולתפארה בלייקווד. בנייני המגורים של בני הישיבה, אוצרות הספרים, חדרי השיעורים, בתי המדרש, תלמוד תורה לתשב"ד, חדרי האוכל, ובתי החינוך לבנות. וכל שאר המבנים הנצרכים לגידול והקמת דורות של תורה ויהדות נאמנה, פארי צעירי הצאן מסולתה ומשמנה של היהדות החרדית שבארצות הברית ותפוצות הגולה, לגדלם ולהכמם לתורה ויראה ולנימוסי דרך ארץ שקדמה לתורה.

הנדיבים הנחלים מאד מכל ביקור שכזה, מלבד הסיפוק והאושר הגדול לראות בתפוצות השקעותיהם ועסקיהם הטובים ביותר מכל עולם הבנינועס... הם גם יוצאים מחזיקים ברוחניות ובהרגשת התעלות וקרבת אלקים בעקבות הביקור המרומם, להתדבק בתורה הק' ובחממה.

ברם, לאו כל הנגידים שווים... לפעמים מגיעים אל הישיבה גם גבירים רחוקים מאוד מן התורה שקשריהם עם היהדות רופפים, הם אמנם מרימים תרומות נכבדות למטרות צדקה וחסד כפי רוב עושרם והונם, אבל מחמת בורותם וריחוקם מן התורה אינם מבינים להעריך אל נכון את גודל חשיבות החזקת התורה.

בביקורים שכאלה, ציפתה לו לראש הישיבה גדול הדור, רבי אהרן זצוק"ל, עבדה קשה יותר... כדי להנחיל מורשה ללב אותם יהודים רחוקים ולהסבירם בטוב טעם ודעת את גודל חשיבות התורה, וערך העצום של חינוך בני הישיבות בדרך ישראל סבא בשלמות ולא פשוטות. הוא עשה זאת כרכו בחממה ובחבנה רבה, ובכוח ההסברה המיוחד שניתן בו מן השמים, עד שהיו הדברים מאירים ומשמחים. ממש כפי שהיה רגיל בהרבצת שיעורים כסדרן בהיכל הישיבה, להאיר ולהזריח את אור התורה בלב ישראל, אף בבני סוגיות קשות שבש"ס כיד ה' הטובה עלי.

ויהי היום ואל הישיבה מופיע אורח רם מעלה, מילארד מן השורה הראשונה, איל הון אמריקאי שהתרוממות הקטנטנות שלו כלאחר יד מתחילות בשלשה מספרים... שמעה של ישיבת לייקווד המפורסמת הגיע גם לאוזניו, מנהלי הישיבה יצרו עימו קשר בבקשת סיוע, והסבירו לו שאין מדובר כאן בבנין ישיבה אחד קטן, אלא מעיר שלמה... תעשיית ענק של תורה! הנצרות לסכומים אדירים מדי

האורחים נהנו מאוד מן ההרצאה הקצרה והמאלפת הזו, שנאמרה כך בצידי בית המדרש ההומה, שהראה להם במוחש ובפועל כיצד מתקיימת הרצאה זו הלכה למעשה!

לאחר שבתנו מקרוב את מראה ההיכל הגדול יצאה הפמליה להמשך הסיוע, הם חשו התרוממות הרוח לנוכח בנייני מוסדות תורה ענקיים ומאוזנים, בתי פרמיטיו, אולמות ענק, ומטבחים משוכללים, הנצרכים להחזקת אלפי תלמידי הישיבה. - שמים המשיכו אל הספרייה הגדולה, שם זו עיניהם מאלפי ספרים שעולם התורה ייצר במשך דורות רבים.

התחנה האחרונה בסיוע היתה בהיכל כולל האברכים הגדול שעל יד 'בית מדרש גבוה דלייקוואד', שעלות הוצאות החזקת אברכים הללו מגיעה מדי חודש כחדשי לסכומים עצומים. רבי אהרן כנס עימם אל הכולל, והראה להם בספיק רב שורות שורות לגיועו של מלך, תלמידי חכמים מפוארים מטובי בניה ובניה של תורה, הממיתים עצמם באהלה של תורה. "אלו הם הגידולים המבורכים של ישיבתנו הקדושה!" פוצח רבי אהרן בשמחה, לא ביום ולא ביומים הם צמחו וגדלו לתלמידי חכמים מופלגים כאלה, הושקעה בהם שנים של הארעוואניע! [עבודה רבה]. בכדי להעמידם על במותי התורה הקדושה!

אך משום מה הגביר שוב אינו קולט... דבקוהו הקשה בכסף 'מאני', [בלע"ז], ובערותו וריחוקו העצום מן התורה וקדושתה, לא נתנו לו להבין, על מה ההתפעלות הגדולה כאן, היכן רואים כאן הצלחה גדולה? והוא שוב שאל את רבי אהרן את אותה שאלה שניקרה במוחו: מה כאן התכל'ס? אפוא כאן הבנינועס?... מה נרויח ומה ייצא לנו מאברכים ששייבו כל ימיהם באהלה של תורה? מה הם יקדמו בעולם... מה הם יעילו?

מתחילה ניסה רבי אהרן שוב את כוחו, במתינות ובסבלנות ובחממה רבה לנפש ישראל רחוקה ומוכח עד מאד, לרוממו מעט מן הדולר (\$) הבזוי... ולהסבירו שאין תכלית תיקון העולם בקידום תעשייה ועסקים וריבוי משרות, כדי שיהיה העולם מלא כסף וממון, אלא ישנם דברים רוממים וחשובים הרבה יותר מן הכסף... יש כאן עולם אחר לגמרי ממה שאתם מכירים בעולם העסקים, הסיבירי במותק לשוננו, אלו הם חיים אחרים ותענוגים שונים בתכלית, חיים של תורה, תורת חיים! זו היא מציאות שונה, כמו על כוכב אחר, שם נושמים וחיים כל העת "חיי עולם נטע בתוכנו"!

ברם, למרבה הצער הגביר עדיין לא קולט, וחוזר ומדקלם שוב את שאלתו האוילית: אבער וואס איז תכל'ס?... [אבל מה התכלית...]. משראה רבי אהרן שדבריו אינם נקלטים בנפש הגביר הבין בחכמת אלקים שבקרב שצריך להחזיר את המסר אל תוככי ליבו! הוא נתן אפוא דפיקה חזקה על השולחן ופסק בנחרצות בקול רם ובטון ברור שאין עליו עוררין: דעו תכלית איז לערנען תורה לשמה! [התכלית היא ללמוד תורה לשמה], זו היא תכלית כל החיים ותכלית בריאת כל העולמות!

יותר לא הוסיף ראש הישיבה מאומה בדברי הסבר, הוא שתק בחממה, סיים את הביקור בברכה, ונפרד מן הפמליה הנכבדה בהוקרה והעריכה, חזר לחדרו ותיקף צלל אל מעמקי הסוגיא הקשה.

דבריו האחרונים של הצדיק שבקעו ועלו ממעמקי לב ענק של תורה, הדהדו היטב באוזניהם וליבותיהם של האורחים, ועקתו הגדולה 'דעו תכלית איז לערנען תורה לשמה' הדהדה היטב עמוק בשמחתם, הקליפה הקשה נסדקה לנוכח קדושת התורה הטהורה שבקעה מנהמת לבו של ענק התורה. - ובטרם צאתו השאיר אותו גביר בישיבה סכום אדיר ומפולפל למעלה מן המשוער, להרמת קרן התורה הקדושה, וקיום תכלית בריאת כל העולמות: לערנען תורה לשמה! כענין שאנו מבקשים ומתפללים מדי יום ביומו בברכות התורה: הַעֲרַב נָא ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִית עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהִקְיָה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵנוּ וְצִאֲצָאֵנוּ וְצִאֲצָאֵנוּ וְצִאֲצָאֵנוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, פְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה.

[מתוך שיחה פרטית ס' טבת תשע"ב]

זכות בעל ההיכלולא תגן עלינו ועל כל ישראל - אמרן

לקבלת העלון בכייל (דוא"ר) טא לשלוח לבייל הפצו"ב

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

 <p>קשת הרשת מחנות י"ר וירושלים מרכז 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il</p>	<p>גרפצ'יק טל: 02-5002321</p> 	<p>לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק ולב"ע יח נסלו תנצבה.</p>	<p>לע"י מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע יסיון תנצבה.</p>	<p>שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים</p>	<p>האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים</p>	<p>יוסף בן סילה רחא לרפואה שלימה</p>	<p>לע"י מרת הינדל בת משה ורסיווה ובלומה</p>	<p>לע"י יעקב צבי בן שראל</p>
--	---	---	--	---	--	--	---	--

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניינים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173